

LITURGICKÝ ROK - VÁNOCE

Když církev začala vyznávat Krista jako osobu stejné podstaty s Otcem, zavedl se další svátek: **Zjevení Páně** a na západě **svátky vánoční**. Na západě, v Římě, se Vánoce slavili již v roce 339. Zavedení tohoto svátku se vysvětluje jako reakce křesťanů na pohanský státní svátek narození nepřemožitelného boha Slunce. Jako obranu proti tomu se postavila církev se slavností narození Krista, jako „Slunce spravedlnosti“ (Mal 3,20) a „Světla světa“ (Jan 8,12). Brzy se tato doba přizpůsobovala době velikonoční tím, že se rozšířila o čtyřicetidenní dobu – advent. Na rozdíl od Velikonoc nejsou Vánoce vázány na neděli.

Se slavením Vánoc je spojeno zdobení vánočního stromu. Vánoční stromky se u nás začaly objevovat až v 19. století, kdy byl tento zvyk přebrán z Německa. Odpovídá uctívání stromů ve všech náboženstvích jako znamení života (zde má svůj původ stavění májek, soudy byly konány pod lipou). V Písmu hraje strom velkou úlohu (od stromu života v ráji až po strom kříže). V kostele má funkci výzdoby. Při zdobení stromů je patrná křesťanská symbolika. Jedle přitom představuje strom v ráji, z něhož se mají trhat „plody života“. Ty bývají znázorněny jablky, ořechy, atd., které se balí do zlaté fólie. Odtud pocházejí i koule a další ozdoby na vánočním stromku. Strom se zdobí svíčkami, což souvisí s velikonoční svící – příklad, jak se prvky původního velikonočního svátku přenášely na pozdější Vánoce. Jesličky se vyvinuly ze středověkých vánočních her, nejstarší zmínky o nich souvisejí se sv. Františkem z Assisi.

Od 5. - 6. století můžeme vystopovat tradici slavení tzv. půlnoční mše. Tato praxe vychází z papežské liturgie, kdy papež slavil tři mše: v noci, za svítání (ranní, jitřní nebo tzv. pastýřská), ve dne. Díky římským liturgickým knihám se tato praxe rozšířila po celé církvi.

(Podle knihy K. Richtera Liturgie a život)

Milí přátelé,

v tomto období dlouhých zimních večerů budeme opět slavit svátky Kristova narození a krátce potom začneme psát nový letopočet. Co si popřát do nového roku? Před nedávnem se mi do rukou dostalo přání s verši perského básníka Chvadže Šamsuddína Muhammada Háféze, který žil v letech 1320 – 1390. Báseň mě natolik oslovila, že se rád s vámi o ní podělím. Již v samotném názvu nese slova, která čas od času potřebuje zaslechnout každý.

Nezoufej a jdi

Josef k svému otci do Kanaánu vrátí se, nezoufej a jdi.
A Jakubova chatrč zazáří květy, nezoufej a jdi.

Bol v srdci se zhojí, znovu se ukáže ztracená naděje,
rozrušená mysl se upokojí, nezoufej a jdi.

I když zoufale šeptáš, že nikdy nepoznáš Boha,
je to řeč skryté hry v závoji, nezoufej a jdi.

Ó srdce, když povodeň život ke kořenům spláchne,
kapitán Noe bude tě řídit k břehu, nezoufej a jdi.

I když namáhavě jako poutník vlečeš se pískem,
s ostny hluboko zabořenými v duši křičíš proč..., nezoufej a jdi.

Ačkoli oázy skrývají nebezpečí a tvé určení je daleké,
není cesty, kterou bys šel provždy, nezoufej a jdi.

Zesláblý chudobou člověče, sám v temnotě,
tato noc je cestou tvou do světla, nezoufej a jdi...

Přeji Vám, ať narozený Kristus prozáří hlubinu vašeho srdce, naplní ho radostí a pokojem. On sám k nám promlouvá a říká: „Nezoufej a jdi...“

Váš otec Josef

RODINA

Vánoce jsou svátkem rodiny. Která rodina by mohla být důležitější, ne-li ta z betlémské jeskyně? Vznikla právě tam, s narozením děťátka. V tom okamžiku se v Mariině a Josefově srdci naplno probudila láska k jejímu novému členu: k Bohu, který se stal dítětem.

Rodina: slovo, které má nesmírný význam, bohatý a hluboký, vznešený i prostý – a hlavně opravdový. Rodina buď je – nebo není. Vládne v ní klid, jistota, jednotu, vzájemná láska a pokoj pronikající až do hloubi duše.

Přála bych si, aby se o Vánocích slovo rodina ohnivým písmem vtisklo do našich duší.

Rodina, jejíž členové se na vše dívají nadpřirozenými očima a navzájem v sobě vidí Ježíše, se stává opravdovou rodinou – místem, kde nikdo nemá srdce z kamene, nýbrž „z masa“.

Je ve tvé rodině nebo ve tvém společenství někdo, kdo duchovně strádá? Takovému člověku je třeba porozumět, jako to dokáže matka, nebo dokonce lépe. Je třeba mu pomoci slovem, či příkladem; nedopustit, aby mu chybělo rodinné zázemí.

Je někdo nemocný? Ať je tím nejmilovanějším bratrem. Je třeba trpět s ním, snažit se plně pochopit jeho bolest.

Je někdo blízko smrti? Představte si, že jste na jeho místě, a dělejte to, co byste si přáli, aby druzí až do poslední chvíle činili vám.

Někdo se raduje? Radujte se s ním, aby jeho štěstí nekalil smutek a jeho duše se neuzavřela. Ať je radost radostí všech.

Vkládejte každému do srdce ten jedinečný odkaz: smysl pro rodinu. Nedávejte nikdy přednost jakékoliv činnosti, ani duchovní ani apoštolské, pokud by tím měla utrpět rodina.

Kamkoli přinášíte Kristův ideál, snažte se ohleduplně a moudře, ale odhodlaně předávat skutečného ducha rodiny. Je to duch pokory, miluje druhé, nevychloubá se ... Je to opravdová, úplná láska.

Kdybych od vás měla odejít, opakovala bych s Ježíšem: „Milujte se navzájem ... aby všichni byli jedno.“

Chiara Lubichová (z knihy Vánoce)

JSOU VÁNOCE

Výkladní skříně obchodů jsou svátečně upravené, pozlacené koule, malé vánoční stromečky, nabídky drahých dárků. Ulice v noci osvětlují padající hvězdy nebo komety. Stromy lemující chodníky mají větve obsypané červenými, modrými či bílými světýlky a vytvářejí stromořadí se surrealistickou atmosférou ...

V ovzduší visí očekávání. Týká se všech ...

Vánoce nejsou jen tradiční vzpomínka; narození toho dítěte před 2006 lety ... Vánoce jsou živé!

A nejen v kostelech s jesličkami, ale jsou živé mezi lidmi díky ovzduší radosti, přátelství, laskavosti, které každý rok vytvářejí.

Přesto i dnes je svět poznamenán mnoha problémy: chudoba až po hlad, přírodní katastrofy, desítky válek, terorismus, nenávisť mezi etnickými skupinami, ale také mezi jednotlivými lidmi ...

Je zapotřebí Láska. Je zapotřebí, aby se Ježíš znovu vrátil s mocí.

Ježíš – Dítě je stále nesmírný dar Otce lidstvu, i když to ne všichni uznávají.

Máme nabídnout Otcí naše poděkování i za ně. Máme slavit Vánoce a obnovit naši víru v malé dítě – Boha, který nás přišel zachránit a vytvořit novou rodinu bratří spojených láskou, která se rozšíří na celou Zemi.

Dívejme se okolo sebe ... Ať se tato láska obrací ke všem, ale zvláště k tomu, kdo trpí, k těm nejpotřebnějším, k těm, kteří jsou sami, chudí, malí, nemocní ... Ať sdílení lásky a majetku s nimi umožní, aby zazářila rodina opravdových bratří, kteří spolu slaví Vánoce, a aby pokračovala dál.

Kdo by mohl odolat moci lásky? Ve světle Vánoc děláme gesta, pořádáme konkrétní akce. Bude to lék na nemoci, který se zdá malý, ale když je podáván v co nejširším měřítku, může být světlem a řešením těžkých neduhů světa.

Chiara Lubichová (z knihy Vánoce)

VÁNOČNÍ VELEPÍSEŇ LÁSKY PRO HOSPODYNĚ (SRV. 1 KOR. 13, 1 - 8)

Kdybych svůj dům perfektně ozdobila světelnými řetězy, jedlovými větvíčkami a cinkajícími zvonečky, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc, než dekoratérka.

Kdybych se lopotila v kuchyni, napekla kila vánočního cukroví, navařila labužnické pokrmy a připravila vzorově prostřený stůl, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc, než kuchařka.

Kdybych pomáhala vařit polévku pro bezdomovce, zpívala koledy v domově pro seniory a všechn svůj majetek darovala pro dobročinnost, ale neměla lásku ke své rodině, nic by mi to neprospělo.

Kdybych ověšela vánoční stromeček třpytivými baňkami a vánočními hvězdami, zúčastnila se úchvatných slavností, zpívala sóla v kostelní sboru, ale zapoměla na Ježíše, potom jsem nepochopila, oč o Vánocích běží.

Láska přeruší pečení, aby mohla vzít dítě do náručí.

Láska zanechá zdobení a políbí manžela.

Láska je přátelská a trpělivá navzdory chvatu a stresu.

Láska druhým nezavidí jejich dům s vzácnými vánočními porcelánovými servisy a nádhernými ubrusy.

Láska neokřikuje děti, ale je vděčná za to, že jsou.

Láska nedává jen těm, od kterých může něco očekávat, ale ráda obdarovává právě ty, kteří to nemohou oplácet.

Láska všechno vydrží, všemu věří, vždy doufá, všechno snáší. Láska nikdy nepřestává.

Mobilní telefony špičkové kvality se rozbijí, perlové náhrdelníky se ztratí, golfové hole zrezaví. Ale darovaná láska zůstane.

(převzato z www.biskupstvi.cz)

VYUŽIJME VÁNOČNÍ SVÁTKY K ŠÍŘENÍ LÁSKY, POROZUMĚNÍ A POKOJE

Vánoce. Výkladní skříně se opět rozzářily svíčkami a zlatým jmelím, všude samý Santa Klaus, vypukly vánoční trhy a spousta křesťanů opět začíná reptat: „Jen se podívejte, co z těchto svátků dělají! Většina z nich ani neví, co to všechno znamená, těší se jen na nastrojený stromeček, dárky a dobré jídlo. Je to samá komerce a spěch!“

Svátky štěstí a pokoje se vskutku staly kořistí byznysu. Je to ale důvod, abychom i my Vánoce odepsali? Jsou dokonce i lidé, kteří ze zásady tradiční Vánoce neslaví. Nemají stromeček, nedávají si dárky, nechystají štědrovečerní večeři, nestaví betlém. Prý to nemá smysl. Jsou to jen pohanské tradice a nebiblické zvyky, kterými si lidé postupem času Vánoce přikrášlili, a tím svévolně překroutili historickou skutečnost. Ježíš se přece narodil ve skutečném chlévě, kde nebyl stromeček, ani bohatá večeře. Argument je sice historicky správný, ale má podstatný vliv na biblickou zvěst? Je opravdu důležité, zda slavíme narození Ježíše v teplém pokoji nebo snad v zimě a o hladu? Proč napadat krásné české tradice a neškodné zvyky s nimi spojené? Konec konců, i při narození Ježíška měla betlémská obloha slavnostní osvětlení, na počest zpíval sbor andělů a spousta lidí přinesla do chudého chléva dary, každý, co měl doma. Ten večer se stal symbolem pokoje, štěstí, lásky a velké radosti, a to i nám dnes. Proto i ten nejmenší dárek, kterým někomu o Vánocích uděláme radost, má smysl. Stává se symbolem lásky.

Nedejme se strhnout vánočním shonem. Raději tyto svátky využijme k praktickému šíření lásky, porozumění a pokoje mezi námi – lidmi!

Erwin Kukuczka, farář ČCH v Ústí n. O.

VÁNOČNÍ STROMEČEK

Za mého mládí se stromečky na vesnici neprodávaly. Pořízení vánočního stromku se domluvilo s majitelem lesa a zaplatilo se jen díkem „Pán Bůh zaplat!“ Lidé byli zodpovědní. Neřezali krásné rostlé stromky z volného „placu“. Pokud žil můj otec, myslivec, nosil stromeček z lesa sám. Nikdy nepřinesl stromek, který by mohl být výstavním kusem. Spíše nosil stromky – mrzáčky, i pokřivené. Doma pak na stromku zapracoval. Přebytné větvičky uřezával a přidělal je navrtáním do kmínku, kde chyběly. Že nebyl souměrný a byl rostlý k jedné straně – nevadilo. Postavil se na šicí stroj před okno tak, aby nebylo vidět jeho zakřivení a vždy řidšími a kratšími větvičkami k oknu, aby svíčky nezapálily záclony. A jak byl krásný stromeček ustrojený do mašliček, v němž byl zabalený kostkový cukr, ověšený malými jablíčky a do barevného staniolu zabalenými vlašskými oříšky a upečenými perníčky. Žádná vada na ustrojeném stromku nebyla vidět.

Když jsem později měl už vlastní rodinu, snad prvního syna, vydal jsem se před Vánocemi na zarostlé mýtiny do Panského lesa (státní les) pro stromeček. Jeli jsme s manželkou na lyžích. Já lyže jasanové po otci, vyrobené kolářem s koženým vázáním na péro, s oplechovanou nalomenou špicí, manželka již s lyžemi s moderním vázáním „kandaháry“. Projždili jsme dvě velké mýtiny Panského lesa, naježdili mnoho kilometrů a byli již unaveni. Nechtěli jsme řezat krásné sólo stromky a tak jsme se prodírali dál houštinami mýtiny. Hledali a vybírali jsme snad dvě tři hodiny až do noci. Když už nebylo téměř vidět, uřízli jsme pěkný stromek z volného „placu“. Se stromkem přivázaným na zádech jsme za tmy dojeli domů. Nikdo z nás nic neřikal, jeli jsme mlčky.

Doma jsme pak ustrojili stromeček a přenesli ho z kuchyně do ložnice, aby jej synek neviděl. Nastal večer Štědrého dne. Večeře byla výborná s tradičním smaženým kaprem, cukrovím a s pár pomeranči, mandarinkami a burskými oříšky – na přiděl z Konzumu. Po večeři přišel ten dlouho očekávaný okamžik rozzářeného stromku s koledami z magnetáku, rozsvíceným betlémem a s dárky. Měl jsem sice radost, že druzí jsou šťastní, ale tížila mě vzpomínka na ten krutý čin – uříznutý stromeček z volného „placu“. Připadal jsem si jako zloděj největšího kalibru. Svědomí mě stále tížilo a vracel se mi ten okamžik, kdy se malá pilka zařizla do kmínku a stromek padl k zemi. Tímto nemilým prožitkem jsem měl šrám ve svědomí a pokažené celé Vánoce. Nic nepřehlušilo mé provinění. Ani zdůvodňování, že komunisti ukradli veliké majetky poctivým podnikatelům, sedlákům, živnostníkům a obchodníkům. Vždyť já jsem si vzal „z našeho“ jen jediný malý stromeček pro radost dítěti. Na ten pocit provinění však nemohu zapomenout.

js.

SV. JAN, APOŠTOL

Apoštol a evangelista, autor čtvrté knihy evangelií a dle tradice i knihy Zjevení Janovo. O jeho životě se dovídáme z evangelií. Byl synem rybáře Zebedea a Marie Salome, bratrem Jakuba Většího (Mt 4,21). Ježíš Jana potkal na břehu Galilejského moře a vyvolil si bratry za učedníky. Jan byl na blízku Kristu při všech důležitých událostech. Setkáváme se s ním např. při Proměnění Páně a při vzkříšení Jairovy dcery (Mk 5, 21-41). Na Poslední večeři je Jan zobrazován vedle Krista, neboť je ztotožňován s učedníkem, „kterého Ježíš miloval“ (Jan 13, 23). Jan doprovází Pána do zahrady Getsemanské i při jeho cestě na Golgotu. Údajně byl přítomen i Kristovu bičování. Kristus visící na kříži svěřil těsně před smrtí přítomnému učedníku svou matku (Jan 19, 26-27). Z textů evangelií a Skutků apoštolů vyplývá, že Jan často doprovázel apoštola Petra. Společně s Petrem uzdravil Jan v chrámu chromého (Sk 3, 1-10), byl s ním vyslýchán židovskou veleradou (Sk 4,1-22) a doprovází ho na jeho cestě do Samaří (Sk 8, 4-25). Jan je také přítomen seslání Ducha svatého. Vypraví se, že jeden pohanský kněz požádal Jana, aby na důkaz Boží moci vypil pohár s jadem. Jan kalich požehnal a s pomocí Boží se mu nic nestalo. Již od rané křesťanské doby má Jan evangelista na západních vyobrazeních hladce oholenou tvář (na východě zobrazován vousatý). Jeho atributem je orel (Zj 4,6-8), kniha, palma a kalich s hadem – symbolem jedu.

PŘIJMĚTE POZVÁNÍ NA CESTU ...

takto zněla první i poslední věta na pozvánce, která nás zvala na Den Bible.

Den Bible proběhl 27. 11. 2010 v Orlovně v Dolní Čermné, ale protože ne každý se mohl vydat na cestu, nabízíme malé ohlédnutí za tímto velkým dílem. Každý návštěvník si mohl vybrat, jestli si výstavu jen prohlédne nebo projde všechna stanoviště a zkusí splnit připravené úkoly. Ti co se rozhodli pro druhou variantu, (byly to převážně děti s rodiči), dostali mošničku, cestovní pas a mohli vyrazit. Na stanovištích byly jednotlivé události představeny textem z Písma, mozaikami obrazů a obrázků, které malovaly převážně děti a různými předměty, které s daným tématem souvisely. Vítili nás zde mladí dobrovolníci, kteří měli připraven úkol, při jehož plnění si člověk může z dané události ledacos zapamatovat, přiblížit, pochopit ... Za odměnu se rozdávaly citáty z Bible, svíčky, obrázky, rybičky, lucerničky a někde dokonce i mince. Na posledním stanovišti bylo připraveno občerstvení. Celá výstava byla opravdu velikou událostí, která se slovy jen těžko popisuje, to se musí vidět a prožít. Mě osobně nejvíce zaujalo stanoviště „Milosrdný Samaritán“, kde jsme si mohli prakticky vyzkoušet první pomoc a ujasnit si zásady nebo se dovědět i nové poznatky v této oblasti. Také se mi velice líbilo znázornění krajiny s pouští a s textem Desatera v tomto znění:

1. Moudrý člověk nevymění Stvořitele za stvoření.
2. Jméno Boží v úctě mám, nadarmo je neřkám.
3. Televize není oltář, Krista nenahradí polštář. V den Páně nech práce být, jdi se raděj pomodlit.
4. Za rodiče vděčný jsem, díky nim jsem to, co jsem. Děti nemám pro sebe, mám je přivést do nebe.
5. Nesmím mečem skolit bratra, ani na něj hledět z patra.
6. Proti ďáblu mocná zbraň, čistotu si v sobě chraň.
7. Vše za sousedovým plotem neznárodním ani okem.
8. Obhajuj vždy druhých čest, nemluv o nich špatnou zvěst.
- 9.-10. Bojuj proti pokušení, nechť je to, co tvoje není.

Veliké a vřelé DÍKY všem, kdo se o tuto akci zasloužili. Jen Pán ví, kolik času práce, starostí museli aktéři prožít, ale vím, že to bylo připravováno s láskou a radostí.

A Bůh určitě nezůstane dlužen ....

Marie Moravcová

DEN BIBLE

Letos se snažíme poznávat to, co nám Bůh sděluje v Písmu Svatém. Jsem už starší člověk a mohu posoudit studium Bible dříve a dnes. Dříve jsme skutečně byli nabádáni ke čtení Bible opatrněji, jen v převyprávěné podobě. Mám doma sice Bibli 160 let starou, po mých praprababičích (praprababička – asi první držitelka - zemřela v Petrovicích v Kotli), ale Bible je psána těžko čteným švabachem. Čítali jsme tzv. „Špaleho Bibli“. Nic se však nevyrovná originál Božímu Slovu. Proto je Bible nejčtenější knihou světa. Židé v ní dokázali přiznat své nepravosti-odklony od Boha. Překvapivě dobře přiznávali svá utrpení, za které nevinili Boha-na rozdíl od nás, ale sebe. Dokázali vin litovat, takže Bůh jim znovu a znovu odpustil. Je v ní jasné, že Bůh má svůj národ rád, i když ví, že provede svůj největší hřích. Spasitele, kterého jim pošle nepoznají, dokonce zabijí. Překvapivě je i to, jak se čtení Nového Zákona změnilo z chmurného dávnověku k radostnému začátku křesťanství.

Před návštěvou „Dne Bible“ jsme byli otcem upozorněni, že se nejedná o zkoušky znalostí, ale jakési vtažení do některých částí Bible.

U vchodu bylo několik druhů vydání Bible. Mohli jsme si zkusit, jak dávní písaři psali Bibli dřívkem a sestavit skládku biblických knih. Další zastavení nám ukázalo prostředníky Židů s Bohem. Také ukázalo stvoření světa. Líbil se mi známý příběh celníka Zachea, jehož obrázek děti dokreslovaly. Dále nám bylo nabídnuto postavení chrámu Šalamounova. (Obnovitel chrámu Herodes postavil velké nádvoří, protože jako Idumejec nesměl do chrámu, tam mohli jen Židé). Další zastavení - Babylon. Stavěli jsme věž, kterou neustále někdo bořil. Hospodin tuto pýchu – věž také nedovolil dostavět. Jinde jsme zažili Šalamounův soud. Pak jsme se učili milosrdenství umělým dýcháním a probuzením srdečního tepu. Dostali jsme za to peněz. Došli jsme k nádrži plné ryb. Udící jsme si jednu chytili, jako

apoštolové - rybáři. Byli tam chlápci, kteří nabízeli střelbu prakem do terče. A nebyl to ledajaký terč, mohli jsme se na chvilku stát Davidem a přemoci samotného Goliáše. Nejkrásnější byla palestinská krajina s pouští a velbloudy. Ve středu sálu jsme zažili zdobení sklínek - k ochránění světla. Nakonec každý napsal svůj (číst to prý nikdo nebude) dopis Bohu. Pod jevištěm jsme ochutnali za peníze milosrdenství, jak chutná „Chala“ - sváteční chléb (skoro jako velikonoční mazanec) a „Charoset“ - hmota, která Židům připomínala svou chuť maltu, ze které prý v Egyptě vyráběli cihly. Mě ta kaše připomněla sladkou polívku, kterou maminka dělávala na Štědrý den. Všechno jsem obešel za dvě hodiny. Něco podobného jsem nezažil.

Za vše dětem a Aničce Motlové -autorce- děkuji.

Josef Mařík

Více fotografií naleznete na farních stránkách <http://dolnocermenska.farnost.cz>

AGNES GONXHO BOJAXHIU

Pod tímto jménem se před sto lety (27. 8. 1910) ve Skopje v oblasti Kosovo narodila matka Tereza. Podivuhodná osobnost s osudem, který by vydal na desítky románů a odborných statí.

Pocházela z bohaté a spokojené katolické rodiny obchodníka a doktora farmacie. Při křtu dostala jméno Agnes. Doma ji ale nazývali Gonxho, což znamená poupátko. Měla ještě staršího bratra Lazara a mladší sestru Egtátu.

Když jí bylo devět let, vyslechla ve farním kostele kázání jezuitských misionářů, kteří žili a pracovali v Indii. Byl to pro ni takový zážitek, že zatoužila svůj život zasvětit Bohu a stát se misionářkou. Nerozmyslela si to a v osmnácti letech vstoupila k sestřím „Naší paní Loretánské“ v irském Dublinu.

Po dvou měsících odjela do Indie, kde vyučovala na vyšší škole. V roce 1929 zahájila svůj noviciát v Darjeelingu, městečku na svazích Himalájí. Přijala řádové jméno Terezie z úcty ke sv. Terezii od Dítěte Ježíše. Začátkem roku 1931 složila časné sliby a odjela na střední školu do Kalkaty, vedenou sestrami. V květnu 1934 pak složila věčné sliby a stala se učitelkou v bengálské části ve škole High School. Při cestě vlakem na duchovní cvičení jí otrásla bída indických chudých, proto se rozhodla pomáhat těm nejpotřebnějším. V květnu 1946 opustila kongregaci. Její cesta k pomoci chudým nebyla jednoduchá. Často se setkávala s nedůvěrou a s nepřátelstvím. Trpěla tím tak, že onemocněla. V roce 1947 prožila osobní zjevení Krista a tento duchovní zážitek ovlivnil pak celý její další život.

Uskutečnit její záměr jí pomohl až kalkatský arcibiskup, který osobně v roce 1948 napsal papeži Piu XII. Žádal ho o povolení, aby matka Tereza mohla začít žít řeholní život mimo klášter. Svolení od papeže dostala v srpnu 1948. Poté odešla z kláštera a absolvovala ošetrovatelský a zdravotnický kurs.

Den po Narození Páně – 25. 12. 1948 – si zvolila za oficiální začátek svého poslání mezi nejchudšími.

Rok na to přijímá svou první spolupracovnici. V roce 1950 jí Vatikán schválil založení nové kongregace s názvem „Misionářky lásky“. V následujících letech založila Dům umírajících, Dům dětí a vesnici pro malomocné. Šedesátá léta 20. století byla pro ni mimořádně úspěšná. Z její iniciativy vznikly domy pomoci ve Venezuele, v Itálii - Řím, na Srí Lance, v Tanzánii, Austrálii, v Jordánsku, v Anglii – Londýn, v USA a Irsku. Pomohla také založit komunitu „Otců misionářů lásky“. V sedmdesátých letech byla už tak známá, že za svoji činnost dostává řadu mezinárodních ocenění, mezi jinými také Nobelovu cenu míru.

Československo navštívila třikrát; na pozvání kardinála Tomášku v roce 1984, kdy byla omezoována ještě komunistickou totalitou, v roce 1990 na pozvání prezidenta V. Havla, kde téhož roku získala v Praze 6 vilu pro zřízení útulku a v roce 1992. V tomto roce její sestry zakládají útulek také v Bratislavě. V polovině devadesátých let měl rád už 3 500 sester ve 445 domech v 95 zemích světa.

Vyčerpaná prací a po opakovaných srdečních záchvatech předložila v roce 1996 vedení kongregace svou funkci představené. V červenci 1997 ještě navštívila papeže Jana Pavla II. a již 5. září 1997 zemřela v Kalkatě. Indie na její počest vyhlásila státní smutek, kdy státní vlajky jsou spuštěny na půl žerdi. Tělo matky Terezy, zahalené ve státní indické vlajce

a položené na lafetě děla (na němž před padesáti lety spočinul i Mahátma Ghandí), bylo vystaveno v kostele sv. Tomáše, kam se s ní přišly rozloučit statisíce lidí. Pohřbu se zúčastnily desetitisíce lidí, včetně státníků a politiků z mnoha zemí. Prostřednictvím televizních přenosů se s ní tak loučily miliony lidí celého světa. Za 6 let po její smrti byla matka Tereza blahořečena.

Pro svůj život a službu si vybrala chudou Indii. Její společnost je postavena na více jak tisícileté tradici nejrůznějších náboženství a duchovních směrů, zejména hinduismu s kultem mnoha přírodních božstev a lidí rozdělených do kast. Matka Tereza byla odvážná. Když např. v roce 1948 vystoupila rázně proti lidským obětem v kalkatském hinduistickém chrámu bohyně Kálí *), za což ji chtěli kněží tohoto chrámu zavraždit. Ne náhodou hned za rohem tohoto chrámu založila svou nemocnici pro umírající. Mnoho vlivných osob z řad hinduistů usilovalo o její vypovězení ze strachu před jejím narůstajícím vlivem na společnost.

Billy Graham, americký evangelizátor, popisuje jeho setkání s ní: „Když nás představili, sloužila právě umírajícímu člověku a držela ho v náručí. Počkal jsem, dokud mu nepomohla přijmout smrt. Když zemřel, potichu se modlila, jemně ho uložila zpět na lůžko a pak se obrátila, aby mě přivítala.“ Své povolání mně vysvětlila velice prostě: když se dívá na fyzické rysy každého muže, ženy i dítěte, vidí, jak na ni skrze ně hledí Kristova tvář. V každém hladovějícím dítěti, které nakrmí, vidí tvář Krista. Každý opuštěný nebo umírající člověk, kterého objímá ve svém náručí, je Ježíš. Když komukoli slouží, slouží svému Spasiteli a Pánu.

Matka Tereza neměla nepřátele a kritiky jen v Indii. Rok před její smrtí byl natočen film s názvem „Matka Tereza – Anděl pekla“, v němž ji obviňují zejména z toho, že se setkává také s diktátory a přijímá od nich dary na své útulky. Tehdy říkala: „Hladoví se neptají, z jakých peněz je nakrmím!“ Je napadána za údajnou snahu získávat své pacienty pro křesťanskou víru. Je napadána za odmítání umělých potrátů. Prohlašovala: „Dejte mi každé dítě odsouzené k potratu!“ Nesmlouvavá zásadovost při obraně nenarozeného života ji přivedla do konfliktu v Bílém domě za vlády prezidenta B. Clintona, který potraty propagoval. Na slavnostní recepci řekla, že potrat představuje největší hrozbu světovému míru, načež prezidentský pár demonstrativně odešel, aniž jí podal ruku na rozloučenou.

Její něžná, vrásčitá tvář se stala symbolem křesťanské lásky a pomoci bližním. Právem je nazývána „andělem z Kalkaty“.

Jeden z odkazů lidstvu matky Terezy: „**Nestačí říci: Miluji! Musíme tuto lásku vložit do konkrétních skutků. Musíme milovat, až to bolí!**“

*) Bohyně Kálí je symbolem ničivé energie. Přijímá jen krvavé oběti. Protože lidské oběti jsou v Indii již zakázány, je její chrám kropen krví zvířat. Hindové věří, že je všemocná a proto od ní žádají pomoc. Nevadí jim ani její odpudivá a krvelačná podoba s vyceněnými zuby a vyplazeným jazykem.

(Podklady – internet)

B. H.

ROZHOVOR S BRATREM TRAPISTOU

V červnu na farním dni jsme hovořili o všem možném a také o našem „Poutníkoví“. V jednom z minulých čísel byl uveden rozhovor se sestrou klariskou-kapucínkou a nás napadlo, zprostředkovat rozhovor s některým z bratří trapistů, kteří patří stejně jako klarisky- kapucínky mezi řády uzavřené - kontemplativní. Osobně jsem poznala některé bratry ze studií, v době, kdy nikdo z nás netušil a troufám si říci, že oni sami také ne, že vstoupí do tohoto řádu. My lidé „venku“ si můžeme klást otázky, jací vlastně jsou lidé, kteří se rozhodli pro tak radikální cestu. Předkládám vám tedy rozhovor s jedním z nich..

Trapisté mají kořeny v 4. století u egyptských poustních Otců, jejich působení v našich zemích je ale zcela nedávné. Jak se k nám dostali?

Po pádu železné opony v roce 1991 navštěvuje několik prvních Čechů opatství Sept-Fons s úmyslem najít komunitu, která by obnovila mužský kontemplativní život v Čechách a do které by mohli vstoupit. S postupem času přicházejí do kláštera stále noví návštěvníci...a mnozí zůstávají natrvalo. Tamější Otec převor se kvůli tomu dokonce naučil česky. V roce 1998 první z příchozích skládají slavné sliby a zároveň přichází rozhodnutí založit klášter v České republice. V necelých dvou letech začínají trapisté rekonstruovat zchátralý objekt - barokní statek v západních Čechách – Nový Dvůr. Nový klášter je založen v roce 2002, v září 2004 se slaví posvěcení jejich kostela a o tři léta později je Nový Dvůr povýšen na samostatné převorství.

Kdy jste se stal křesťanem?

Od malička. Ale jsou mezi námi i bratři, kteří byli pokřtěni až v klášteře. Každopádně to není tak, že by si Pán vybíral podle nějakých nám pochopitelných měřítek. Vstup do kláštera je pro okolí vždy překvapením, většinou je překvapením i pro vstupujícího

Co vás přimělo jít do řádu a proč jste si vybral zrovna tento řád – nejsou u nás podobné, že jste šel až do Francie?

Nijak jsem o tom nepřemýšlel. Zavítal jsem do kláštera s úplně jinými úmysly, než stát se mnichem. A jak to dopadlo, vidíte sami. Že odjet do Francie je to trochu zvláštní, mi došlo až po několika letech, když se mě na to někdo ptal. Ale jak jsem už řekl, Duch svatý není povinen se držet toho, co je „normální“.

Proč název Trapisté?

Je to od jména kláštera, kde vznikla naše reforma: La Trappe. Ve francouzštině „trappe“ znamená padací dveře nebo past, ale jde o čirou náhodu – rozhodně se jako v pasti necítím..

Prý je u vás budíček ve tři hodiny, jak snášíte vstávání?

Problém v mnišském životě není ani tak ve vnějších nárocích. Ty mohou možná budít obavy u začátečníka, ale s postupem času si mnich uvědomí, že největší problémy si přinesl do kláštera sám – každý musí bojovat se svými nedostatky. Tím se od ostatních lidí nelišíme, ale v klášteře

není moc příležitostí si něco namlouvat. A to je občas náročné – ale taky krásné.

Co vy konkrétně děláte a jaký máte rozvrh dne? Zapojujete se také do výroby hořčice?

Starám se o les a o liturgii. Ale samozřejmě dělám i spoustu různých dalších věcí, občas i na hořčici. V každém společenství musí všichni dávat ze svého. Jinak nemůže existovat společný život.

Den je v pravidelných intervalech rozčleněn chórovou modlitbou. Mezi těmito modlitbami se věnujeme osobní modlitbě před svatostánkem, lectio divina (duchovní četbě), práci (zvláště manuální) a pak některým nezbytnostem života jako je jídlo a spánek. Ale i při práci a jiných aktivitách usilujeme spojit své srdce s Ježíšem pomocí střelných modliteb – proto také přes den mlčíme. Člověk nemůže mluvit na dvě osoby najednou – buď se obrací k Pánu, nebo tlachá se sousedem.

Jste v kontaktu s mládeží?

Hodně mladých kluků k nám jezdí, i když třeba nemají úmysl k nám vstoupit. Těm se věnujeme tím způsobem, že jim umožňujeme podílet se částečně po několik dní na našem životě. Říkají, že to pro ně znamená hodně.

Jak přijala Vaše rozhodnutí rodina, jak často se setkáváte?

Dá se říct, že moje rodina je jednou z hlavních, byť vzdálených příčin, které způsobily můj vstup do kláštera. Aby totiž mohl člověk zvládnout nároky mnišského života, musí mít určitý minimální základ duševní rovnováhy. A každý psycholog vám řekne, že člověk ji získává především v rodině. Jestliže jsem tedy mohl zůstat v klášteře, je to proto, že mám rodiče, kteří se nám, děckám, věnovali. Ovšem, i když tak trochu sami za můj vstup do kláštera mohou, i pro ně to samozřejmě, jak už jsem řekl, bylo překvapení, se kterým se museli vyrovnat. I po vstupu do kláštera udržujeme se svými rodinami kontakt a eventuelně jim i pomáháme, ale naše vztahy nutně procházejí dosti velkou změnou tak, aby byly v souladu s naším povoláním. V první chvíli to nebývá lehké. Přečtěte si například životopis obou svatých Terezií nebo svatého

Ludvíka Gonzagy. Když ale člověk dělá to, k čemu ho volá Pán, nakonec nikdy nelituje.

V kolika letech vlastně může člověk do kláštera vstoupit?

Povolání k mnišskému životu si člověk nevybírání. Iniciativu má Pán. A když někoho volá, dotyčný je většinou tímto životem na jedné straně přitahován, na druhé straně z něj má strach. Řešením je odhodlat se, přijet několikrát do kláštera a zjistit tak, zda je to opravdu jeho místo nebo ne. Každopádně nemá cenu otálet: když je člověk na rozcestí a neví, kudy dál, nejhorší řešení je sednout si a nic nedělat. Takže věk při vstupu závisí jak na Pánu, tak na povolání. Ale nejčastěji je to mezi 20 a 30 lety.

Více informací o bratrech Trapistech lze nalézt na těchto internetových stránkách: www.novydvor.cz

Česká televize vysílala 12. 6. 2010 v cyklu „Zasvěcení“ zajímavý pořad právě o Trapistech, který lze zhlédnout na i-vysílání ČT na tomto odkaze: <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/210562213000007-zasveceni/>

DOMÁCÍ HOSPICOVÁ PÉČE V CHARITĚ

Oblastní charita začala letos poskytovat novou službu, hrazenou zdravotními pojišťovnami, a to domácí hospicovou péči. Jaká je to služba a komu je určena, na to jsme se zeptali sestry charitní ošetrovatelské služby, paní Heleny Jurenkové:

Domácí hospicová péče je jednoduše řečeno služba umírajícím – snažíme se zmírnit pacientovu bolest – fyzickou, psychickou, sociální i spirituální. Velmi důležitá je spolupráce rodiny a znalost skutečného zdravotního stavu pacienta, o kterém informuje lékař. Rodina musí být seznámena s tím, že jejich blízký umírá. U člověka, který odchází ze života, není milosrdná lež namístě, ale samozřejmě je nutné postupovat nanejvýš citlivě a ohleduplně. I když prognóza není dobrá, je důležité znát pravdu, ale zároveň mít aspoň malou naději. „Neklást smrt doprostřed cesty, ale podél cesty“, jak jsem někde četla...

V čem konkrétně spočívá vaše úloha?

Jsme 24 hodin denně rodině k dispozici na telefonu a podle potřeby docházíme k pacientovi tišit bolest, provádět ošetrovatelské výkony (např. převazy), pečovat o výživu nebo hydrataci nemocného apod. Snažíme se být oporou nemocnému i jeho rodině, mohou nám zavolat třeba ve dvě ráno a zeptat se na cokoliv. Tato služba ale nekončí úmrtím pacienta, pozůstalou rodinu můžeme doprovázet i dál a pomoci zařídit třeba pohřeb. Pokud je rodina v těžké životní situaci, např. po úmrtí mladého člověka, můžeme prostřednictvím naší občanské poradny odkázat na psychologickou pomoc, poradit s praktickými záležitostmi, jako např. zrušení bankovního konta, telefonu apod. nebo pomoci řešit cokoli, s čím přijdou pozůstalí do kontaktu.

Je pravdivé tvrzení, že v dnešní době může každý člověk umírat bezbolestně?

Nevim, některá onemocnění jsou velmi zlá... Když přijdu k pacientovi, který nařká bolesti, není to jednoduché pro mě, natož pro něj nebo ošetřující rodinu. Myslím ale, že když je lékařem správně nastavený program tišení bolesti, může každý umírat tak, aby jeho bolest byla snesitelná. Každý obvodní lékař dnes může předepisovat řadu nejrůznějších přípravků na bolest. Navíc jsme v kontaktu se specializovaným pracovištěm na tišení bolesti, se kterým můžeme individuálně konzultovat možnosti u konkrétního pacienta.

Máte zkušenost s odcházením lidí ze života, jaké to je...?

Snažím se lidem říkat, ať se nebojí... že věřím tomu, že život nějak pokračuje... I když to myslím upřímně a jsem o tom přesvědčena, vždycky se ale v těchto situacích ptám sama sebe, jak to vlastně je, a jak bych to vnímala já, kdybych umírala... Není to lehké, ale má smysl to říkat, protože pacienti se pak dívají s nadějí... Co se týče pečující rodiny: z praxe vím, že dosloužení někomu blízkému do smrti je velmi náročné a obdivuhodné. Všichni jsou pak ale rádi, že to pro svého nejbližšího mohli udělat.

Iva Marková

Oblastní charita Ústí nad Orlicí, Na Kopečku 356, Letohrad, Tel. 465 621 281, www.uo.caritas.cz, charleto@orlicko.cz

AHOJ DĚTI!

Ozdobený vánoční stromek se svíčkami, betlém, prostřený stůl, vůně svíček a všudypřítomná tajemná atmosféra – kouzlo, které na nás dýchá o Štědrém večeru. Také rozzářené dětské oči, které netrpělivě čekají na nějaký ten dáreček, pohoda a klid k Vánocům prostě patří.

Slavíme narození Božího Syna – malého děťátka, kterému byla vybrána za kolébku nuzná stáj v městečku Betlém. Slavíme tento svátek moc rádi – je připomínkou velké Boží lásky a obdarování lidstva.

Otazníčkův dárek pro vás je obrázek. Čeká na vaše pastelky, až ho pěkně vybarvíte. Pak si pozorně prohlédněte malé kousky pod obrázkem a vyberte z nich ty, které do obrázku patří. Napovím, že na čtyřech je změna.

Přeji vám moc krásné Vánoce.

(Otazníček)

Pro starší:

Speciální dítě

Na přelomu dějin se naplnila dávná proroctví a Bůh seslal na zem slibovaného Mesiáše. Poslal jedno „speciální dítě“. Poslal svého jediného syna, který se narodil jako člověk. Duch svatý byl u jeho početí, jasná hvězda zářila nad místem, kde se Ježíš narodil. Navzdory mnoha očekáváním – ne do královské kolébky. Také příchod tří mudrců z velké dálky, kteří se chtěli poklonit narozenému dítěti, vypovídá dost o jeho velikosti a speciálnosti...

Ježíš přišel k nám lidem, aby nás učil té opravdové lásce. Lásce, která miluje bez podmínek, bez nároku na vděčnost...

Bůh ale posílá speciální děti stále. Chce v nás probudit a rozeznít tu správnou strunu lásky k bližnímu – k dítěti, které jí potřebuje mnohonásobně víc než ostatní. Je na ní zcela závislé. Náš postoj k němu je nejdůležitější.

Pojem „speciální dítě“ jsem si „vypůjčila“ od B. N. Kaufmana, který ho používá ve své knize *Zázrak* pokračuje pro všechny děti s nejrůznějším postižením. Pro toto vánoční zamyšlení se určitě hodí a nejlépe uvede i malou citaci ze zmíněné knihy: „Speciální dítě je darem, který nás vyzývá, abychom s enormní energií a nadšením zareagovali. Nalezení způsobu pomoci tomuto dítěti, abychom s ním byli nejvíc milujícím, podporujícím a užitečným způsobem, je ve skutečnosti učení se, jak vyjádřit tu nejmocnější a nejlidštější část v nás.“

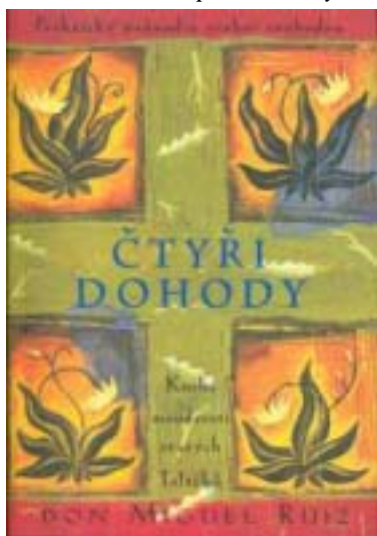
A ta výzva platí pro nás všechny, ať už jsme v pozici rodiče, sourozence, spolužáka nebo kamaráda...

A ještě malý dárek pro vás. Je to vánoční sudoku. Místo čísel jsou tam různé vánoční symboly. Představit si pod nimi může každý, co chce. Cukroví, perníčky nebo ozdoby... Není to těžké, tak přeji příjemné luštění a hlavně pěkné vánoční svátky.

(EJ)

JAK ODPUSTIT?

Před několika lety se mi dostala do rukou kniha kterou napsal Don Miguel Ruiz s názvem: Čtyři dohody. Tato kniha určitě patří mezi ty, které je třeba číst několikrát. Zajímavě v ní popisuje i nemoci naší duše.

Symptomy této choroby jsou všechny emoce, kterými lidé strádají: strach, hněv, nenávisť, smutek, závist, a zrada. Jak se lze vyléčit?

Jak to uděláme? Musíme odpustit těm, o kterých se domníváme, že nám ublížili, a to nikoliv proto, že by odpuštění zasluhovali, ale proto, že se máme natolik rádi, že nechceme platit za nespravedlnost. Odpuštění je jedinou cestou k léčbě.

Nejprve musíme odpustit našim rodičům, bratrům, sestrám, přátelům... Jakmile odpustíme všem, můžeme odpustit i sami sobě. Že jsme někomu odpustili, to poznáme tak, že toho člověka uvidíme, uslyšíme jeho jméno, ale nepocítíme vůči němu žádnou emocionální reakci. Když se někdo dotkne naší dříve bolavé rány, a ono to už nebolí, pak víme, že jsme opravdu odpustili.

Vrcholí přípravy na svátky vánoční chceme mít doma vše připraveno, naklizeno a napečeno. Nezapomeňme v tom shonu na svoji duši a udělejme si pořádek.

Odpusťme všem, o kterých si myslíme, že nám ublížili. Odpusťme i sami sobě a nevyčítejme si, že jsme chybovali. Naučme se brát taková, jací opravdu jsme. A až vykonáme očistu své duše můžeme si říci:

Dnes je velmi výjimečný den. Dnes opět otvíráme naše srdce lásce tak, abychom si bez jakéhokoliv strachu mohli navzájem říci „miluji tě“ a skutečně to tak mysleli. Dnes se ti nabízíme. Příklad k nám, používej náš hlas, naše oči, naše ruce a naše srdce, aby ses podílel na spojení lásky s námi se všemi. Dnes nám Bože - Stvořiteli, pomáhej, abychom byli jako ty. Děkujeme ti za všechno, co dnes dostaneme, zvláště za svobodu být tím, kým doopravdy jsme. Amen.

J. M.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2011

V prvních lednových dnech proběhne již tradičně v našich obcích a městech Tříkrálová sbírka. Tři králové opět přijdou s přáním pokoje vašemu domu (písmena K+M+B nade dveřmi) a dají vám také možnost zapojit se prostřednictvím organizací Charit do pomoci potřebným lidem. Jsme rádi, že tříkrálová sbírka si získala vaši důvěru, a že také díky ní se nám daří udržovat a rozšiřovat naše služby. Loni se nám např. podařilo otevřít kontaktní místo občanské poradny ve Vysokém Mýtě nebo zavést službu domácí hospicové péče.

Loňská TS byla použita v souladu se záměry na financování provozních a materiálových nákladů charitních služeb a projektů a na přímou pomoc. Kromě toho bylo 10% z výtěžku posláno jako humanitární pomoc Indii a Haiti.

Výtěžek Tříkrálové sbírky 2011 bychom rádi použili na zakoupení automobilu pro charitní ošetřovatelskou službu a domácí hospicovou péči, na materiálové vybavení nového charitního centra sociálních služeb v Lanškrouně, na opravy budovy Centra pod střechem v Letohradě, na provozní a materiálové náklady občanské poradny, osobní asistence, RC Horní Sloupnice, na fond rozvoje nových projektů a k přímé pomoci.

Děkujeme vám všem, kdo koledníky přijmete i tentokrát.

Bližší informace naleznete v Charitních aktualitách, které roznášejí koledníci nebo na www.uo.caritas.cz

Přejeme vám hezké Vánoce a klidný, nadějný rok 2011.

I. Marková, Oblastní charita Ústí nad Orlicí

IRSKÉ NOVOROČNÍ PŘÁNÍ

Nepřeji ti, abys byl ušetřen nějakého utrpení, protože vím, že jej stejně ušetřen nezůstaneš.
 Nepřeji ti, aby po tvé tváři netekly slzy, protože je stejně nezadržíš a pláčem se ti uleví.
 Nepřeji ti, abys nezakusil žádnou bolest, protože vím, že už jsi je stejně dávno prožil.
 Víš také, že utrpení zušlechťuje, že slzy očišťují srdce a bolest zároveň zraňuje i posiluje.
 Něco bych ti ale přece jen rád popřál:

Abys byl za všechno vděčný, i když se ti to třeba nelíbí.

Abys opatroval vzpomínky na dobré věci a události, které jsi zažil, i když jich možná není zas až tolik.

Abys byl statečný, i když si myslíš, že už to dál nejde.

Abys zbytečně neodhazoval svůj kříž, protože kolikrát jej odložíš, tolikrát se budeš vracet a sbírat ho.

Abys mohl svůj kříž donést až na vrchol, na který je nutno vstoupit, i když se zdá být nedosažitelný.

Abys byl darem, které v sobě máš, rostly pomalu, ale aby ti po celý nový rok pomáhaly.

Abys neměnil opravdového přítele, a když už udělá chybu, abys mu odpustil.

Abys mohl rozdávat radost, sílu a naději těm, s nimiž tě spojuje láska.

Abys nezapomněl, že každá růže má trny, ale přesto je krásná a krásně voní.

vybral js.

P. F. K NOVÉMU ROKU

Zatím, co měsíc v úplňku
 osvěcuje temné cesty
 probdělých nocí
 v souhvězdí Velkého vozu
 blížíme se s důvěrou
 do přístavu věčného domova.
 Ať každý den nad námi září
 duha věčnosti
 a po všem, co bylo vykonáno
 nebojme se přiznat
 jsme jenom služebníci neužiteční.

Úsměvem pozdravme každý den
 se všemi soupeťníky.
 Na vnitřních strunách srdce
 ať stále zaznívají
 melodie lásky a pokoje.
 Nezapomínejme
 že pravá radost
 začíná vždycky
 u jeslí betlémských.

2011

P. Josef Veselý

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Po 27. 12. – 12.00 hod.	Zpívání koled na Mariánské Hoře	
Po 27. 12. – 18.00 hod.	Svěcení vína Orlovna v Dolní Čermné	
Čt 30. 12. – 13.13 hod.	Výstup na Mariánskou Horu Sraz účastníků ve 13.13 u Malova mostu v Dolní Čermné	
So 8. 1. – 8.00 hod.	Turnaj ve stolním tenise Prezentace 8.00 – 8.30 hod., startovné 30 Kč Bude se soutěžit ve třech kategoriích: Muži do 50 let, Muži nad 50 let, ženy Přihlašky přijímá: Severin František tel. 732834812 Vacek Jan tel. 739926289 Orlovna v Dolní Čermné	

ŽEHNÁNÍ BYTŮ

Na začátku roku 2011 proběhne v naší farnosti žehnání bytů. Každé žehnání je modlitba. Není nějakým magickým úkonem, kterým si máme „vysloužit“ bezproblémový život, žádné nemoci... Pramenem všeho požehnání je Hospodin, od kterého máme nejen svůj život, ale také vše, co k němu potřebujeme. V žehnacích modlitbách nejprve děkujeme na vše, co nám Hospodin dal. Připomínáme si jeho láskyplné zásahy v dějinách spásy a vyjadřujeme naději, že i nás bude provázet svou přízní. Prosíme za lidi, kteří budou daný předmět užívat (v našem případě budeme prosit o požehnání pro obyvatele domu či bytu) a prosíme, aby v něm žili pokojně, nezapomínali na Boha a v jeho síle čerpali sílu pro každodenní život. Žehnání tedy vždy směřuje k lidem, je poděkováním i prosbou za konkrétní osoby (nesměřuje k neživým předmětům či věcem).

Žehnání bytů na počátku roku spojujeme s příchodem Tří mudrců, kteří navštívili narozeného Krista, především však s tím, že Boží Syn vstoupil do lidské rodiny a posvětil rodinný život. I my prosíme o jeho požehnání především pro lidi, kteří v tom domě bydlí a také pro ty, kdo tam přicházejí. Křesťany nejsme totiž jen v kostele, ale všude - tedy i doma, a na našem životě by to mělo být znát.

Během Vánoc budou v zadní části v kostela připraveny listy, na které se zájemci o žehnání bytu budou moci zapsat. Žehnání bude probíhat v týdnu od 4. do 10. ledna 2011.

otec Josef

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:

V lednu 2011 oslaví:

96 let	paní Marie Plháková	z Dolní Čermné, bydlí v České Třebové
91 let	pan Jiří Formánek	z Horní Čermné
89 let	pan Josef Hrdina	z Verměřovic
86 let	paní Marie Severinová	z Dolní Čermné
86 let	paní Marie Krátká	z Petrovic
82 let	paní Růžena Havlová	z Dolní Čermné
80 let	paní Růžena Šimková	z Dolní Čermné
80 let	pan Ladislav Horák	z Dolní Čermné
78 let	paní Aloisie Bednářová	z Dolní Čermné
76 let	pan Stanislav Ptáček	z Horní Čermné
76 let	paní Jiřina Krejsová	z Verměřovic
74 let	pan Jaroslav Faltus	z Verměřovic
73 let	pan Vladimír Jansa	z Dolní Čermné
73 let	paní Melanie Plháková	z Dolní Čermné
72 let	paní Marie Smejkalová	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem celé farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byla pokřtěna a stala se Božím dítětem:

v Dolní Čermné 4. 12. 2010 Natálie Hnátová z Hradce nad Svitavou

Rodičům Natálky rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Petrovicích 18. 11. 2010 s panem Václavem Formánkem z Petrovic
 v Dolní Čermné 27. 11. 2010 s panem Radimem Hamplm z Dolní Čermné
 v Dolní Čermné 10. 12. 2010 s paní Marií Hrdinovou z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Leden 2011			
So 1. 1.	Nový rok, Slavnost Matky Boží Panny Marie	7.30	Havlíčkoví 341
		10.30	Filáčkoví 332
Ne 2. 1.	2. neděle po Narození Páně	7.30	Formánkovi 203
		10.30	Vágnerovi 102
Čt 6. 1.	Slavnost Zjevení Páně – sv. Tři Králové	18.00	Nastoupilovi 303
Ne 9. 1.	Svátek křtu Páně	7.30	Müllerovi 177
		10.30	Vávrovi 264
Ne 16. 1.	2. neděle v mezidobí	7.30	Bláhovi 457
		10.30	Formánkovi 202
Ne 23. 1.	3. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkoví 330
		10.30	Zpěvákovi 195
Ne 30. 1.	4. neděle v mezidobí	7.30	Menclovi 193
		10.30	Marešovi ml. 271
Únor 2011			
Ne 6. 2.	5. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 172
		10.30	Macháčkoví ml. 180 HČ
Ne 13. 2.	6. neděle v mezidobí	7.30	Formánkovi 83
		10.30	Málkovi 180
Ne 20. 2.	7. neděle v mezidobí	7.30	Faltusovi 128
		10.30	Motlovi 11
Ne 27. 2.	8. neděle v mezidobí	7.30	Langrovi 173
		10.30	Adamcovi 18

DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle adventní
19. prosince 2010
51. týden/2010

BOHOSLUŽBY V NAŠÍ FARNOSTI O VÁNOCÍCH:

20. prosince - pondělí – před Štědrým dnem

21. prosince - úterý – před Štědrým dnem

Dolní Čermná - od 14.30 h. – do 18.00 h. příležitost ke svátosti smíření – zpovídají:

P. Pavel Pokorný z Jablonného nad Orlicí a P. Josef Roušar

Dolní Čermná - 18.00 h. mše sv.

22. prosince - středa – před Štědrým dnem

Dolní Čermná - 17.00 h. mše sv.

23. prosince - čtvrtek – před Štědrým dnem

Dolní Čermná - 7.30 h. mše sv. – za Emila a Emílii Andrlovy

24. prosince - PÁTEK - ŠTĚDRÝ DEN

Dolní Čermná - 7.30 h.

Verměřovice - 16.00 h. - za Gabriela Macana

Tato mše svatá z vigilie slavnosti Narození Páně je určena pro všechny, kteří se nemohou zúčastnit půlnoční mše svaté, především pro naše děti. Koledy budeme zpívat za doprovodu kytar.

Dolní Čermná - 24.00 h. - půlnoční mše svatá - za všechny dobrodince naší farnosti

25. prosince - SOBOTA - Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – Boží hod vánoční

Kostelní sbírka je určena na opravu farního kostela v Dolní Čermné.

Pravidelná ranní mše svatá se, vzhledem k půlnoční bohoslužbě ve farním kostele v Dolní Čermné, dnes nekoná!!

Verměřovice - 9.00 h. - za Josefa Maříka

Dolní Čermná - 10.30 h. - za farníky - slavná zpívaná mše svatá

Dolní Čermná - 15.00 h. - zpívané latinské nešpory s požehnáním

26. prosince - NEDĚLE - Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

Dolní Čermná - 7.30 h.

Petrovice - 9.00 h. - za Petra a Růženu Duškovy a oboje rodiče

Dolní Čermná - 10.30 h.

Příležitost ke sv. zpovědi od 19. 12. do 26. 12. 2010:

ve farním kostele je vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté (mimo nedělní a sváteční mše svaté v 10.30 h.!), v neděli 19. 12. se zpovídá od 14.00 h. do – 17.00 h. a v úterý 21. 12. se zpovídá od 14.30 h. – do 18.00 h.

AKCE VE FARNOSTI:

akce	den	datum	hodina	místo
výstav Nejsvětější svátosti oltářní	úterý	21. 12.	14.30 h.-17.50 h.	
mše sv. z vigilie Narození Páně	pátek	24. 12.	16.00 h.	kostel Verměřovice
2. česká vánoční mše koledová Eduarda Marhuly	pátek	24. 12.	24.00 h.	kostel Dolní Čermná
Pastýřská mše koledová Františka Laštůvky	sobota	25. 12.	10.30 h.	kostel Dolní Čermná
sváteční nešpory v podání chrám. sboru	sobota	25. 12.	15.00 h.	kostel Dolní Čermná
společná obnova manželských slibů	neděle	26. 12.	9.00 h.	kostel Petrovice
	neděle	26. 12.	7.30 h., 10.30 h.	kostel Dolní Čermná

otec Josef

POUTNÍK, VÁNOCE 2010 – LEDEN 2011

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 16. ledna 2011, Poutník vyjde 30. ledna 2011

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Janšová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: T. Bednář, T. Macháček, P. Židek, V. Severinová, J. Adamec

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprondejné, pouze pro vnitřní potřebu.